

Régimódi jogtanárként – modern dolgokról

Kecskés László

Prof. dr., CSc. DSc., egyetemi tanár
Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja,
Pécsi Tudományegyetem,
Állam- és Jogtudományi Kar
kecskes.laszlo@ajk.pte.hu

Főszerkesztő úr gondolatébresztő felkérő levelében jelezte, hogy ő a Gutenberg-galaxis v. online galaxis – a Belügyi Szemle „jövője” címmel készülő rövid tanulmányban kifejteti ünnepi gondolatait a jubileumi lapszámban. Lévén, hogy a civiliztika a szakterületem, ami távol esik a Belügyi Szemlében közölt tanulmányok, cikkek törzsanyagától, arra jutottam, hogy én is az online világ számomra érzékelhető, nehézségeket is okozó egyes jelenségeivel foglalkozom rövid terjedelemben.

Tanárként tanítványaim számára szerény intézőim általában a következők szoktak lenni: – A kéziratot kinyomtatott formában is át kell olvasni és javítani. (Hányszor, de hányszor kértem már ezt hiába a legjobb hallgatóimtól is.) – A tanulás folyamatában zavaró, hogy az interneten talált szövegek olvasása során a vizuális alapú ismeretrögzítés nem zavartalan, sőt lényegében kimarad.

Ugyanakkor előadóként a közelmúltban, a „karantén időszakban”, a nem jelenléti, hanem online rendszerű oktatásnak viszont azt az előnyét tapasztaltam, hogy nagyobb koncentrációra, tematikai fegyelemre, tömörítésekre kényszerültem. Így az előadás közbeni tárgytól való „elkalandozások” kísértése is kisebb. Hiányzik persze a tanárnak ebben az online rendszerű műfajban, hogy nem látja, illetve alig látja hallgatóságát, előadásának elsődleges címzettjeit.

Az MTA Állam- és Jogtudományi Bizottságának egykori elnökeként éveken keresztül arra törekedtem, hogy az akadémiai értékrend érvényesüljön az egyetemeken. Nem sikerült. Sőt! Az eredmény a törekvéseimmel ellentétes lett. A tudományos, kutatási érdemek figyelembevétele háttérbe szorult az egyetemi karrier pályáinak alakításánál. Nem arra törekedtem, hogy térjünk vissza az egykori „egy professzor – egy tanszék” rendszerhez és hogy azt ráadásul még konzerváljuk is, de a jelenleg megfigyelhető helyzet kialakulásához semmiképpen nem szerettem volna segédkezni. Ennek ugyanis szerintem az az egyik jellemzője, hogy az ambíciók jócskán meghaladják a képességeket és a teljesítményeket.

Némi kapcsolódásom azért annyi van a belügyi tevékenységet érintő joganyag alakulásához, hogy az 1990-es évek első felében Magyarország és az akkori Európai Közösségek, valamint azok tagállamai viszonylatában társulást kialakító diplomáciai tevékenységben a kormányzati delegáció tagja lehettem a jogharmonizáció felelőseként. Az integrációs jellegű magyar jogalkotás beindulásának és gyors intenzívebbé válásának is közlőrl lehettem tanúja. Hangulatos emlékem, hogy amikor annak idején a német elnökség alatt 1994. szeptember 04.-ére összehívták az igazságügy-miniszterek és belügyminiszterek első „európai uniós” tanácskozását, néhányunknak az augusztus 20. utáni napokban az előkészítés részeként Brüsszelbe kellett utaznunk. Két elegáns magyar rendőrtábornok között ültem a repülőgépen. Azon kuncogtam magamban, hogy akik ebben a megtisztelő helyzetben látnak „kívlőrl”, akár egy szuperbűnözőnek is képzelhetnek.

Amikor számomra meglepő, de roppant megtisztelő módon 2020. évben felkérést kaptam a Belügyi Szemle szerkesztőbizottságában tevékenykedni, arra gondoltam, abban talán tudnék segíteni – korábbi törekvéseim szellemében –, hogy a valódi tudományos értékek megfelelő megbecsülést kapjanak a sok területen domináns mennyiségi szemlélettel szemben. Gratulációim, jó kívánságaim mellett ez az ígéretem – legyünk optimisták (!) – az elkövetkező újabb hetven évre.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Kecskés L. (2022). Régimódi jogtanárként – modern dolgokról. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2327–2328. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.34>